

Arrest

nr. 83 486 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in zijn hoedanigheid van wettelijke voogd van de niet begeleide minderjarige X, die volgens haar verklaringen van Tsjadische nationaliteit is, op 5 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) en van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Juffrouw Y. T. diende, samen met haar tante, op 6 december 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 29 december 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Juffrouw Y. T. stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 72 819 van 6 februari 2012 verwierp de Raad het door juffrouw Y. T. tegen de beslissing van de adjunct-commissaris ingestelde beroep.

1.4. Juffrouw Y. T. diende, samen met haar tante, op 15 februari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 maart 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

De beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 6 maart 2012, die dezelfde dag aan juffrouw Y. T. en haar voogd werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [T. Y.]
[...]
en van nationaliteit te zijn :Tsjaad
die een asielaanvraag heeft ingediend op (2)*

Overwegende dat betrokkene op 06.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 10.01.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) het beroep verwierp. Overwegende dat betrokkene op 15.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten (twee brieven + enveloppen) die haar tante [M. F.] in het kader van haar tweede asielaanvraag heeft neergelegd en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene een begeleidende brief van haar advocate dd. 13.02.2012 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar leven nog steeds in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar Tsjaad, omdat haar problemen nog steeds van kracht zouden zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar tante gevangen zal worden genomen bij terugkeer en dat ze alleen haar tante nog zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar tante op 25.01.2009 gevangen genomen zou zijn geweest, maar met veel moeilijkheden zou kunnen ontsnappen zijn waarna beiden samen gevlucht zouden zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat het CGVS oordeelde dat het asielrelaas betreffende de tante en de familiebanden met oppositieleiden ongeloofwaardig is. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze grootgebracht zou zijn door haar tante [M. F.]. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar familie tot de Tsjaadse oppositiepartij UFR behoort en dat het Tsjaadse regime de familie van de voorzitter van UFR niet met rust zal laten. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om bovenstaande bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder weggevlucht zou zijn tijdens de gevechten in Ndjamena, maar dat betrokkene niet zou weten waarheen en tot op heden geen nieuws over haar zou hebben. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar andere tante, de nicht van de voorzitter van de UFR-oppositiepartij, op 24.01.2009 gedood zou zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel tot terugbrenging, dat op 3 maart 2012 aan de voogd van juffrouw Y. T. werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan

[H. F.]

[...]

bevel gegeven

de genaamde [T. Y.]

[...]

van nationaliteit: Tsjaad,

[...]

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene diende op 06.12.2010 een eerste asielaanvraag in die op 29.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Betrokkene diende op 15.02.2012 een tweede asielaanvraag in die op 06.03.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing ‘weigering in overwegingname’. Er werd hieromtrent een be[sl]issing tot bevel tot terugbrenging opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

Bij het nalezen van de bestreden beslissing blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid ruimschoots overschreden heeft.

De door verzoekster aangebrachte elementen worden door de dienst Vreemdelingenzaken geapprecieerd, niet op basis van hun al dan niet nieuw karakter, maar op basis van hun geloofwaardigheid, zoals hierna zal worden aangetoond.

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar de documenten die verzoekster samen met haar tante had voorgelegd om hun tweede asielaanvraag te ondersteunen. Het gaat daarbij meerbepaald een brief van [T. E.] en een brief van [G. A. A.], samen met de enveloppen waarin deze brieven werden verstuurd en het verzendingsbewijs. In de motivering van de bestreden beslissing wordt er niet dieper ingegaan op deze documenten (waarover verder meer), maar wordt er louter verwezen

naar de beoordeling van deze documenten die gebeurde in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoeksters tante. Deze beoordeling kunnen we terugvinden in de Bijlage 13 Quater die verzoeksters tante ontving (zie stuk 2 als bijlage). Aangezien deze documenten ook betrekking hebben op verzoeksters aanvraag, dienen we de negatieve beslissing die verzoeksters tante ontving nader te bekijken.

Verwerende partij stelde het volgende over de nieuwe stukken: "Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze brieven een gesolliciteerd karakter hebben en de bewijswaarde ervan gering is; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene; deze vaststelling tevens de geloofwaardigheid, voor wat betreft de huidige asielaanvraag van betrokkene, ondermijnt."

Verwerende partij overschreed echter zijn bevoegdheid ruimschoots door de tweede asielaanvraag te beoordelen op geloofwaardigheid. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet is verwerende partij immers enkel bevoegd om na te gaan of het al dan niet over nieuwe elementen gaat, en behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid toe aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Het is een feit dat de eerste asielaanvraag van verzoekster en haar tante werd afgewezen, omdat hun relaas op bepaalde punten ongeloofwaardigheden zou bevatten. Verwerende partij kan echter niet louter op basis van dit gegeven besluiten dat hun tweede asielaanvraag ook geloofwaardigheid mist. Verwerende partij dient slechts te kijken of er sprake is van nieuwe elementen, en kan deze elementen niet afwijzen door in het algemeen te verwijzen naar geloofwaardigheidsproblemen die opdoken in een vorige asielprocedure. Dit vormt een duidelijke en flagrante schending van haar bevoegdheid, zoals deze bepaald werd in artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet.

De documenten die verzoekster en haar tante voorlegden, vormen wel degelijk nieuwe elementen.

Als nieuwe elementen worden beschouwd, gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen.

Zoals blijkt uit de enveloppes, werden de brieven verstuurd nadat verzoekster en haar tante op 29 september 2011 een negatieve beslissing kregen met betrekking tot hun eerste asielaanvraag. Verzoekster kon deze bewijzen dus niet redelijkerwijze voorleggen tijdens haar eerste asielprocedure.

De elementen werden door dienst Vreemdelingenzaken niet beoordeeld op basis van hun al dan niet nieuw karakter, maar enkel op basis van hun geloofwaardigheid, objectiviteit en relevantie.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de dienst Vreemdelingenzaken, in casu zijn bevoegdheden veruit overschreden heeft en dat dus art. 51/8 Vreemdelingenwet geschonden werd. Verzoekster bracht voldoende nieuwe elementen naar voren om opnieuw recht te hebben op een behoorlijke behandeling van haar asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

3.1.2. Verweerder antwoordt dat geen uitspraak wordt gedaan over de inhoud of de draagwijdte van de aangebrachte stukken, doch dat hij enkel heeft vastgesteld dat het geen nieuwe gegevens zijn en hij hierdoor zijn bevoegdheid heeft uitgeput. Hij stelt dat verzoeker ten onrechte lijkt te suggereren dat geen enkele appreciatie van de aangebrachte stukken mogelijk is, terwijl een prima facie onderzoek van de bewijswaarde van de aangebrachte documenten niet uitgesloten wordt door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Hij licht verder toe dat juffrouw Y. F. zich niet meer kan beroepen op de gegevens die zij aanbracht bij haar eerste asielaanvraag die als ongeloofwaardig bestempeld werden en op verklaringen die niet door stukken onderbouwd worden.

3.1.3. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat gegevens die worden aangebracht bij een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het staat niet ter discussie dat juffrouw Y. T. bij haar tweede asielaanvraag heeft verwezen naar twee brieven, met bijgevoegde briefomslagen, die ook door haar tante werden aangewend bij het indienen een tweede asielaanvraag.

Verweerder oordeelde dat de door juffrouw Y. T. en haar tante aangebrachte stukken een gesolliciteerd karakter hebben en derhalve niet als nieuwe gegevens, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen weerhouden worden. Verzoeker meent dat verweerder hierdoor zijn bevoegdheden die hem werden toegekend door voormelde wetsbepaling heeft overschreden.

De Raad merkt op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verweerder weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420; RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht document een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit document. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden dat verweerder in voorliggende zaak zijn bevoegdheid overschreden heeft door te oordelen dat geen bewijswaarde kon toegekend worden aan de door juffrouw Y. T. in het kader van de tweede asielaanvraag aangebrachte stukken, daar deze een gesolliciteerd karakter hebben.

Verweerder heeft daarnaast aangegeven dat juffrouw Y. T. haar initiële vluchtmotieven herhaalde en dat de commissaris-generaal dit relaas reeds als ongeloofwaardig bestempelde. Het feit dat verweerder aangaf dat een relaas dat juffrouw Y. T. reeds tijdens haar eerste asielaanvraag deed en dat werd beoordeeld door de bevoegde asielinstantie niet meer als een nieuw gegeven kan aangevoerd worden is evenmin in strijd met wat bepaald is in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat juffrouw Y.T. de stukken die zij aanbracht bij haar tweede asielaanvraag pas na de laatste fase in haar vorige asielprocedure zou ontvangen hebben doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval.

Verwerende partij motiveert om te beginnen in de bestreden beslissing niet waarom de documenten die verzoekster samen met haar tante voorlegde al dan niet als nieuwe stukken kunnen beschouwd worden, die een tweede asielaanvraag rechtvaardigen. Er wordt in de bestreden beslissing totaal niet ingegaan op deze nieuwe stukken. Verwerende partij maakt er zich makkelijk van af door enkel te verwijzen naar de tweede asielaanvraag van verzoeksters tante, en het feit dat DVZ geweigerd had deze asielaanvraag in overweging te nemen. Deze loutere verwijzing volstaat echter niet als motivering. Verzoekster heeft samen met haar tante nieuwe stukken voorgelegd, waardoor ze evengoed recht heeft om de motieven omtrent het afwijzen van deze stukken te kennen. Door deze motieven niet kenbaar te maken in de bestreden beslissing, schendt verwerende partij bijgevolg haar motiveringsplicht.

Ten tweede gaat verwerende partij nogal kort door de bocht wanneer ze stelt dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt om te staven dat haar familie tot de Tsjaadse oppositiepartij UFR behoort, en dat het Tsjaadse regime de familie van de voorzitter van UFR niet met rust zal laten. Verwerende partij negeert hier totaal de nieuwe stukken die verzoekster heeft voorgelegd.

In de brief van [T. E.], een familielid van verzoekster, lid van het UFR en een erkende vluchteling in de VS. wordt immers het verhaal van verzoekster bevestigd. Ook de getuigenis van [G. A. A.], één van de leidinggevende figuren bij het UFR, bevestigt het vervolgingsrelaas van verzoekster.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster wel bewijzen voorlegde die haar relaas op dit punt staven. Zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, komt het niet aan verwerende partij toe om de geloofwaardigheid van deze bewijzen te beoordelen, maar is dit de taak van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Verwerende partij dient dus met deze getuigenissen rekening te houden. De bewering dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt omtrent deze materie is dan ook feitelijk onjuist, waardoor de motiveringsplicht wederom geschonden wordt.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster [...] niet akkoord [kan] gaan met de motivering van de bestreden beslissing. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Er kan dan ook besloten worden tot een schending van de materiële motiveringsplicht.”

3.2.2. Verweerder stelt enkel te kunnen herhalen dat de stukken die door juffrouw Y. F. werden aangebracht werden beoordeeld en dat werd gemotiveerd dat deze een gesolliciteerd karakter hebben. Hij geeft aan dat deze documenten daarom niet als nieuwe gegevens of als een begin van bewijs kunnen aanvaard worden.

3.2.3. Allereerst merkt de Raad op dat de stelling van verzoeker dat verweerder niet motiveerde waarom hij de door juffrouw Y. F. neergelegde documenten niet als nieuwe gegevens beschouwt feitelijke grondslag mist. In de eerste bestreden beslissing wordt namelijk duidelijk aangegeven dat deze stukken een gesolliciteerd karakter hebben en derhalve niet weerhouden worden als nieuwe gegevens.

Daar verweerder de brieven van de heren T. E. en G. A. A. niet als bewijskrachtige documenten beschouwde en juffrouw Y. F. geen andere stukken aanbracht waaruit blijkt dat zij omwille van haar verwantschap met leden van de Tsjadische oppositiepartij niet met rust gelaten zal worden, kon verweerder ook concluderen dat zij geen begin van bewijs aanbracht ter staving van haar verklaringen.

In zoverre verzoeker voorts opnieuw betoogt dat het niet aan verweerder toekomt om de bewijswaarde van stukken te beoordelen – waarmee hij erkent dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk is toegelicht waarom de brieven van de heren T. E. en G. A. A. niet als nieuwe gegevens aanvaard worden – kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing, doordat er totaal geen rekening werd gehouden met de nieuwe bewijsstukken die verzoekster heeft voorgelegd.

Verzoeksters asielaanvraag had overgemaakt moeten worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een grondig onderzoek.

Nu wordt het risico genomen dat iemand teruggestuurd wordt naar een land waar haar leven in gevaar is.

Daarenboven is het weinig zorgvuldig en manifest onredelijk van verwerende partij om te stellen dat verzoekster geen begin van bewijs voorlegde om de banden van haar familie met de oppositiepartij UFR en de problemen die daaruit voortvloeien te staven. Zoals in het tweede middel werd aangetoond, kon verwerende partij deze informatie immers terugvinden in de nieuwe elementen die verzoekster had overgemaakt. Verwerende partij liet het echter na om deze nieuwe bewijzen nader te bekijken, hetgeen een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel uitmaakt.”

3.3.2. Verweerder werpt op dat de grief van verzoeker feitelijke grondslag mist.

3.3.3.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening gehouden heeft met alle door juffrouw Y. F. aangebrachte stukken en verklaringen en dat hij op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden

3.3.3.2. Gelet op de bespreking van het tweede middel en nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Hij staft zijn standpunt als volgt:

“Op 21 januari 2011 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uitspraak gedaan in de zaak MSS tegen België en Griekenland. Het Europees Hof veroordeelde België onder meer voor een schending van artikel 3 en 13 EVRM. aangezien de Belgische overheid geen grondig onderzoek had gedaan naar de potentiële schending van artikel 3 EVRM vooraleer een asielzoeker het land uit te wijzen.

Het Hof schreef in detail :

« 387. Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.

388. *Selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. (...) »*

Ook in deze zaak dient een potentiële schending van artikel 3 EVRM beoordeeld te worden, vooraleer verzoekster naar haar land van herkomst kan teruggeleid worden.

Het onderzoek dat gebeurde door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de tweede asielaanvraag, zoals het is voorgeschreven in artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet, beantwoordt niet aan de invulling die het Europese Hof in het MSS arrest aan artikel 3 en 13 EVRM gaf. Het Europese Hof eist duidelijk dat een grondig onderzoek moet gevoerd worden naar een potentiële schending van artikel 3 EVRM, vooraleer verzoekster naar haar land van herkomst kan teruggeleid worden.

Verzoekster gaf duidelijk aan dat er nieuwe elementen waren die dienden onderzocht te worden om te kunnen beoordelen of er in hoofde van verzoekster sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Het onderzoek zoals het is voorgeschreven in artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet, beantwoordt duidelijk niet aan deze vereiste van een grondig onderzoek zoals vooropgesteld door het Europese Hof. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de taak nieuwe elementen te onderzoeken en heeft de bevoegdheid deze af te wijzen als 'niet nieuw'. Op deze manier heeft er geen grondig onderzoek plaatsgevonden. Een werkelijk grondig onderzoek kan in België immers slechts uitgevoerd worden door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Door de nieuwe elementen niet in overweging te nemen en de tweede asielaanvraag niet door de sturen naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor verder onderzoek, heeft verwerende partij artikel 3 en 13 EVRM geschonden."

3.4.2. Verweerder repliceert dat het niet ter discussie staat dat de asielinstanties grondig onderzocht hebben of juffrouw Y. F. nood heeft aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en oordeelden dat dit niet het geval was en zij nadien geen nieuwe elementen aanbracht, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangetoond. Hij meent dat verzoeker, gelet op het feit dat een procedure bij de Raad werd ingesteld, ook niet aantoot geen effectief rechtsmiddel te hebben tegen de bestreden beslissingen.

3.4.3.1. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de door verzoeker aangevoerde rechtspraak niet blijkt dat wanneer door de bevoegde asielinstantie werd vastgesteld dat een vreemdeling niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus – wat, gelet op artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, impliceert dat werd vastgesteld dat er geen elementen zijn die toelaten te concluderen dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen – en deze vreemdeling een nieuwe asielaanvraag indient zonder nieuwe gegevens aan te brengen er een nieuw onderzoek ten gronde van zijn asielrelaas vereist is.

In casu werd door de adjunct-commissaris, na een grondig onderzoek, vastgesteld dat juffrouw Y. F. geen nood heeft aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en uit de bespreking van de voorgaande middelen blijkt dat verweerder op een niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat zij bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht. Het feit dat haar tweede asielaanvraag niet ten gronde behandeld werd laat in voorliggende zaak dan ook niet toe een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Aangezien aan juffrouw Y. F. een voogd werd toegewezen en deze een procedure instelde bij de Raad, waarbij een controle werd doorgevoerd omtrent de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, kan ook niet voorgehouden worden dat er geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking is en dat artikel 13 van het EVRM geschonden is. Er moet daarenboven benadrukt worden dat de kritiek van verzoeker omtrent de beschikbaarheid van een daadwerkelijk rechtsmiddel en de onderzoeksbevoegdheden waarover verweerder krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschikt hoe dan ook niet gericht is tegen de bestreden beslissing op zich en derhalve niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK